

Bunica scriitorului Karl May

Karl May a scris despre Winnetou și Old Shatterhand, despre comoara din lacul de argint și testamentul incașilor și despre multe altele. Operele sale cuprind exact 70 de volume. Edițiile lor se ridică la milioane de exemplare și cresc continuu. Dar ce este cu bunica lui Karl May? Ce caută ea aici? Povestirile lui cu indieni doar nu sunt pentru bunici! Și totuși bunica a fost aceea căreia i-a datorat aceste povestiri. Ea, Johanne Christiane May, a fost aceea care a exercitat o influență cu efect durabil asupra lui și care apoi i-a stimulat fantezia. El a prețuit-o foarte mult pe bunica lui, de aceea a și scris detaliat despre această femeie inteligentă.

Karl May s-a născut în 1842 într-un orășel sărăcăcios din Saxonia. Tatăl său a fost țesător sărac, iar Karl a fost al cincilea copil din cei paisprezece frați. Din nefericire, nouă dintre ei au murit în primii lor ani de viață. Și micuțul Karl s-a îmbolnăvit grav la puțin timp după ce s-a născut. Și-a pierdut lumina ochilor și și-a petrecut primii ani ai copilăriei într-o continuă boală și orbire totală. Mai târziu l-a tratat un medic iscusit. El și-a recăpătat vederea și a devenit un băiat puternic și robust.

Mama sa a trebuit să muncească greu, ca să poată ajuta și ea la întreținerea familiei. Bunica însă s-a ocupat permanent de nepoții ei și îndeosebi de micuțul orb, îngrijindu-l cu devotament. Această femeie nu numai că a fost altruistă, ci a dispus și de un uimitor talent de a povesti istorioare captivante legate de viață, stimulând astfel fantezia micuțului Karl, care era interesat să audă tot mai multe. Era așa de entuziasmat de cele auzite, că adesea începea să plângă. Ore în șir putea să stea liniștit și nemișcat pentru a cugeta asupra personajelor din povestirile bunicii.

Dar să-l lăsăm pe Karl May însuși să evoce acest timp din amintirile sale: „Nu vedeam nimic. Pentru mine nu existau personaje, forme, culori, localități. Puteam simți personajele și obiectele, le puteam auzi și chiar adulmeca. Aceasta însă nu era suficient pentru a mi le înfățișa fizic și în imagini. Mi le puteam numai închipui. Nu știam cum arată un om, un câine, o masă; despre acestea puteam doar să îmi fac o imagine vagă în sinea mea. Iar când cineva vorbea, deși nu vedeam persoana, interiorul ei îmi era însă aproape. Tot așa a rămas și când am început să văd. Aceasta este cheia succesului cărților mele, explicația a tot ceea ce se laudă sau se acuză la mine. Numai cine a fost orb se poate transpune cu imaginația în toate câte le-am scris. Eu rămâneam peste zi la bunica mea. Ea a fost tatăl meu, mama mea, educatoarea mea, ba chiar soarele meu. Tot ce am acumulat, a venit de la ea. Ceea ce mi-a povestit bunica am repovestit adăugând și eu câte ceva...”

De persoana bunicii lui se leagă o întâmplare ciudată, care l-a impresionat în mod deosebit pe micul Karl. Într-o zi, la prânz, bunica a căzut dintr-o dată de pe scaun ca moartă. Toată casa s-a alarmat. A fost adus doctorul. El a constatat o apoplexie (moarte subită prin atac de cord). Doctorul a declarat-o pe bunică moartă, iar după trei zile putea fi înmormântată. Însă ea trăia! Moartea era numai aparentă! Cu toate acestea, nu își putea mișca nici un mădular, nici măcar buzele sau pleoapele întredeschise. Vedeă și auzea totul, chiar și plânsul și jalea rudelor. Înțelegea și fiecare cuvânt vorbit. Auzea și vedeă tâmplarul care îi lua măsură pentru sicriu. Când acesta a fost gata, a fost așezată înăuntru și pusă într-o cameră răcoroasă. În ziua înmormântării a fost așezată pe catafalc, în coridor. Au sosit cei care duceau sicriul la mormânt, la fel și preotul, cantorul împreună cu corul bisericesc de copii. Familia a început a-și lua rămas-bun de la cea aparent moartă. Închipuie-ți chinul acesteia! Trei zile și trei nopți și-a dat toată osteneala posibilă să arate printr-o oarecare mișcare că încă mai trăiește, însă în zadar.

Acum sosise ultimul moment în care mai putea fi recunoscută starea ei de fapt. Odată ce sicriul ar fi fost închis, însemna să fie îngropată de vie. Mai târziu a povestit că în marea ei frică

și-a dat toată osteneala, ca atunci când vor veni rudele să-i strângă mâna ca pentru ultima oară să-și poată mișca măcar un deget. Așa se face că cea mai mică fată, care de asemenea ținuse mult la bunica, țipă dintr-o dată, îngălbenind de groază: „M-a prins de mână! Voia să mă țină strâns!” Și într-adevăr, se vedea că moarta aparentă își închidea și își deschidea mâna cu mișcări ușoare. Oamenii, care au venit la înmormântare, au dat buzna afară. În grabă a fost adus un alt doctor, iar acesta a confirmat: Johanne Christiane May a fost numai aparent moartă.

Ceea ce povestește Karl despre bunica lui este neobișnuit, ca și atâtea alte lucruri din cărțile lui. S-a constatat că în trecut au fost îngropați astfel de morți aparenti. La nivelul științei medicale din zilele noastre este mai mult decât exclus să nu fie recunoscută moartea aparentă a unui om. Pentru aceasta nu trebuie să îți faci griji. Însă altceva este mult mai important și foarte serios: mulți oameni, care sunt în viață, sunt deja morți. Așa ne spune Biblia.

Acești oameni pot părea sănătoși, vânjoși și întreprinzători, însă Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu afirmă despre ei că, fiind încă în viață, sunt morți. Nu numai aparent, ci morți pentru eternitate!

Vreau să-ți explic acest lucru pe baza Sfintei Scripturi. Urmarea păcatului, a vieții fără Dumnezeu este moartea. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6.23). Moartea ca plată a păcatului se arată în trei feluri, iar prima dată în *moartea trupească*. Oamenii mor, toți sunt supuși acestei morți, atât cei întorși la Dumnezeu, cât și cei care nu sunt întorși la Dumnezeu. Dar copilul lui Dumnezeu are făgăduința: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11.25).

Apoi se arată plata păcatului prin *moartea spirituală*. Mulți oameni sunt morți spiritual. Cel care nu este născut din nou este mort în păcate. El are urechi, dar nu aude, are ochi, dar nu vede. El nu poate și nu vrea să primească și să înțeleagă ceea ce este dumnezeiesc (1 Corinteni 2.14; citește și Efeseni 2.1 și Matei 8.22). El este un cadavru viu.

În sfârșit este vorba de *moartea veșnică*, ce este urmarea păcatului. Moartea veșnică este condamnarea veșnică. Aceasta este cea mai mare pedeapsă pentru toți cei care sunt morți duhovnicește, pentru toți aceia care nu primesc vestea bună a lui Dumnezeu și preferă să trăiască în păcat. Toți aceștia vor auzi odată aceste cuvinte groaznice: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!” (Matei 25.41; citește și Apocalipsa 20.14-15).

Isus Hristos, prințul vieții, îți oferă chiar astăzi viața veșnică! Ia-L pe cuvânt și lasă-te salvat! (Ioan 5.24).